

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117012538
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117012538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalú v trestnej veci proti obžalovanému Y. D., nar. XX.XX.XXXX v A., okres A., trvale bytom V., H. L. č. XXXX/XX, prechodne bytom V., Na B. č. XX, okres V., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 19. marca 2019 odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 01. marca 2018 pod sp. zn. 2T/153/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. f), odsek 3 Tr. poriadku napadnutý rozsudok s
a z r u š u j e vo výroku o náhrade škody.

Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku a § 288 odsek 1 Tr. poriadku s a poškodená obchodná spoločnosť BRP TOP, s. r. o. so sídlom v Bratislave, ulica Gorkého č. 3 s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 01. marca 2018 pod sp. zn. 2T/153/2017 bol obžalovaný Y. D. uznaný za vinného z trestného činu prečinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v období od marca roka 2016 do 18.05.2017 prijímal v X. G., R. X/X v priestoroch prevádzky autoservisu spoločnosti BRP TOP, s. r. o., kde pracoval ako prijímací technik, finančné hotovosti od zákazníkov za vykonanie servisu aj napriek tomu, že k tomu nemal oprávnenie od zamestnávateľa, pričom tieto peniaze následne neodviedol do pokladne spoločnosti, ale si ich ponechal a použil pre vlastnú potrebu, čím svojim konaním poškodenej spoločnosti BRP TOP, s. r. o., so sídlom Gorkého č. 3, Bratislava, IČO: 44 545 690, sídlo prevádzky X. G., R. X/X spôsobil škodu vo výške 11.985,18 €.

Za tento trestný čin bol obžalovaný Y. D. odsúdený podľa § 213 odsek 2 Tr. zákona, § 36 písm. n), § 37 písm. m) Tr. zákona a za použitia § 43 Tr. zákona na ďalší trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok nepodmienečne, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody bolo rozhodnuté podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku o uložení povinnosti obžalovanému Y. D. nahradiť škodu poškodenej obchodnej spoločnosti BRP TOP, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Gorkého č. 3 v sume 11.985,18 €.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním obžalovaný Y. D. pre nesprávnosť výrokov o vine a treste a aj pre nesprávnosť súvisiaceho výroku o náhrade škody. V písomnom odôvodnení odvolania poukazoval na to, že je nevinný

aj keď je pravdou, že prevzal finančné prostriedky od zákazníkov za vykonanie servisu. Nepravdivým tvrdením je však to, že na to nemal oprávnenie poškodeného zamestnávateľa, pretože podľa popisu jeho pracovnej náplne bolo okrem iného potrebné vždy uzatvoriť k poslednému pracovnému dňu v mesiaci čo najviac „otvorených“ zákaziek (popis svojej pracovnej náplne obžalovaný priložil v prílohe odvolania). Ďalej poukázal na to, že nie je pravdivé ani ďalšie tvrdenie, že prijaté peniaze od zákazníkov neodviedol do pokladne poškodeného, ale si ich mal ponechať a použiť pre vlastnú potrebu, nakoľko takmer všetky zákazky, ktoré uviedol poškodený vo svojom trestnom oznámení boli uzatvorené a teda uhradené poškodenému ešte pred podaním trestného oznámenia, prípadne v krátkom čase po jeho podaní, čo potvrdil aj sám svedok a poškodený L. H. vo svojej výpovedi. Tento uviedol, že po jeho zisteníach mu začal zrážať dlžné sumy z jeho výplat mzdy, ale bližšie už nekonkretizoval o aké zrazené sumy z jeho výplaty mzdy išlo a za ktoré neodvedené zákazky to malo byť. Obžalovaný ďalej podrobne popísal celkovo 29 zákaziek, za ktoré mu boli zrazené sumy z jeho výplaty mzdy. Na základe toho a ním predložených dokladov jednoznačne vyplýva, že škoda, ktorej náhradu si uplatňuje poškodený a ktorá mu aj bola napadnutým rozsudkom priznaná, vychádza z nevierohodných podkladov predložených poškodenou stranou, ktorá si tým uplatňuje niektoré položky opakovane a pritom ich už má uhradené a tiež má vedomosť od V. L., zákazníka poškodeného, že sa poškodený domáha osobitne aj ďalšej úhrady od svojich zákazníkov. Ďalej uviedol, že namieta vykonanie inventúry ku dňu 18.05.2017, ktorej sa nezúčastnil. Vzhľadom na uvedené má pochybnosti o oprávnenom nároku poškodeného a navrhuje, aby bol do konania ustanovený znalec v odbore ekonomiky a manažmentu, účtovníctva, daňovníctva a kontrolingu, ktorý nech posúdi zákonnosť výsledkov vykonanej inventúry poškodeným ku dňu 18.05.2017. Ďalej uviedol, že L. H., ktorý vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 01.03.2018 už nebol štatutárnym orgánom poškodeného. Ako konateľ bol činný do 11.01.2018. Vzhľadom na uvedené preto nemôže byť výpoveď tejto osoby použitá ako zákonný prostriedok, o ktorý môže súd opierať svoje rozhodnutie, keďže nešlo o výpoveď poškodeného. Pokiaľ ide o trest, ktorý mu bol v napadnutom rozsudku uložený, tento považuje za neprimerane prísny. V tejto súvislosti poukázal na vydaný trestný rozkaz v prejednávanej veci, v ktorom mu bol uložený súhrnný podmienkový trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorý mu bol podmienkovo odložený na skúšobnú dobu 3 roky, za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/95/2016 a ďalších rozhodnutí, obsahovo na zrušený výrok o treste nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ďalej zdôraznil, že takýto trest, ktorý mu bol pôvodne uložený, považuje za primeraný a aj so zreteľom na stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, možnosť jeho nápravy a jeho osobné pomery mohol súd prvého stupňa zohľadniť pri ukladaní trestu a uložiť mu prípadne aj iný druh trestu ako trest odňatia slobody, t. j. trest povinnej práce či peňažný trest, ktorý by lepšie splnil svoj účel. V súčasnej dobe je zamestnaný, vedie riadny život a uložený nepodmienečný trest odňatia slobody tak považuje za neprimeraný. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písm. a) až f) Tr. poriadku zrušil a aby podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril tak, že odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné, pretože súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom a obžalovanému po uznaní viny a správnom právnom posúdení uložil primeraný trest. Keďže napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný, navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedla, že sa v celom rozsahu stotožnila s obsahom vyjadrenia prokurátora okresnej prokuratúry k odvolaniu obžalovaného, ktoré ako nedôvodné navrhla zamietnuť podľa § 319 Tr. poriadku.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že zotrváva aj naďalej na podanom odvolaní a jeho písomnom odôvodnení a navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania.

Krajský súd ako odvolací súd, na podklade podaného odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 10. mája 2018, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 19. marca 2019 preskúmal postupom podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným v odvolaní napadnutých výrokov o vine, treste a náhrade škody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného Y. D. je iba čiastočne dôvodné, a to iba vo vzťahu

k napadnutému výroku o náhrade škody v rámci adhézneho konania. Súčasne nezistil chyby, ktoré neboli odvolaním vytkávané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odseku 10 a 12 Tr. poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový súd svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpoveď obžalovaného Y. D. z prípravného konania, ktorú prečítal za splnenia všetkých procesných podmienok, keďže na hlavnom pojednávaní konal v neprítomnosti obžalovaného, v ktorej sa obžalovaný čiastočne k spáchaniu žalovaného skutku doznal, ale predovšetkým aj o výpoveď svedka L. H., ktorý súčasne vykonával i práva poškodeného ako jeho štatutárny zástupca a napokon aj o všetky relevantné listinné dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa správne podrobnejšie poukázal a ktoré uvedené všetky dôkazy obžalovaného Y. D. zo spáchania žalovaného skutku bez rozumových pochybností usvedčili, pričom o vierohodnosti týchto všetkých dôkazov nie sú žiadne pochybnosti a rovnako ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výpovedi L. H. ako svedka, ktorým obžalovaný spochybňoval zákonnosť tohto dôkazu, krajský súd nepovažoval za dôvodné. Skutočnosť, že tento svedok v čase konania hlavného pojednávania nemal byť už štatutárnym zástupcom poškodenej obchodnej spoločnosti nemá žiaden vplyv na zákonnosť jeho výpovede ako svedka vo vzťahu k skutkovým okolnostiam. Svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že obžalovaný Y. D. spáchal žalovaný skutok spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku. Okresný súd preto dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, keďže boli jednoznačne vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi a pritom správne vyhodnotenými okresným súdom. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa a na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného Y. D. zo spáchania žalovaného skutku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní neboli preto spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, preto ich nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného Y. D. v súlade s obžalobným návrhom ako trestného činu prečinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní, ktoré vo svojej podstate sa v zásadných črtách zhodujú s obsahom jeho výpovede z prípravného konania neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovaného Y. D. súdom prvého stupňa, preto ich odvolací súd nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. V podrobnostiach pritom len poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku tak vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, ako aj k právnomu posúdeniu konania obžalovaného Y. D., s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 213 odsek 2 Tr. zákona (odňatie slobody na jeden až päť rokov) vo výmere jeden rok, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, je trestom primeraným a zákonným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 3 a 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, zistenú priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona (predchádzajúce odsúdenie za trestnú činnosť) a na druhej strane zistenú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je i dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Keďže bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody, v zmysle § 49 odsek 2 Tr. zákona mu iný, než trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom uložený byť nemohol. Obžalovaný totiž posudzovaný trestný čin spáchal jednoznačne v čase plynutia určenej skúšobnej doby

podmienečného trestu odňatia slobody za jeho predchádzajúcu spáchanú trestnú činnosť v konaní na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 2T/95/2016. Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu, t. j. s minimálnym stupňom strázenia odôvodňovala skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody ani nebol a iné, prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona nebolo potrebné. Pokiaľ sa obžalovaný domáhal uloženia súhrnného trestu odňatia slobody (§ 42 odsek 1 Tr. zákona) vo vzťahu k uloženému trestu v už uvedenej trestnej veci, takýto trest mu uložený pre zákonnú prekážku byť nemohol. Obžalovaný totiž spáchal posudzovaný žalovaný skutok dňom 18. mája 2017, kedy bol žalovaný skutok dokonaný, čo je evidentne po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Trenčín v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2T/95/2016 zo dňa 06. októbra 2016. Ak aj súd prvého stupňa pôvodne obžalovanému v posudzovanej trestnej veci uložil súhrnný trest vo vydanom trestnom rozkaze, súd prvého stupňa tým zásadne pochybil, keď takýto trest obžalovanému ukladal. Krajský súd uvádza, že iný druh trestu, než ktorý bol obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom, napríklad trest povinnej práce či peňažný trest, by v žiadnom prípade nebol trestom primeraným a zákonným, pretože by zjavne nenaplnil účel trestu.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o vine, o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného neakceptoval.

Krajský súd však odvolanie obžalovaného čo do výroku o náhrade škody v rámci adhézneho konania v napadnutom rozsudku považoval za dôvodné. Súd prvého stupňa prehliadol, že bolo potrebné náležite sa vysporiadať so skutočnosťou, že istá časť finančných prostriedkov spreneverená obžalovaným už bola medzičasom obžalovaným uhradená aj spôsobom, na ktorý poukázal obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania a ktoré skutočnosti fakticky potvrdzoval aj svedok L. H.. Vzhľadom na to, že dokazovanie v tejto časti by zjavne presiahlo rámec potreby trestného stíhania, resp. by ho neúmerne predĺžilo, súd prvého stupňa mal pri správnom postupe predmetnú poškodenú obchodnú spoločnosť odkázať s jej nárokom na náhradu škody podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku na civilné konanie. Preto krajský súd toto pochybenie súdu prvého stupňa sám napravil, keď rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.